

יורדי המרכבה

או, למה קראת לחור התחת של אלהים פי-הטבעת

מדרש חזותי
מאת אודי אלוני

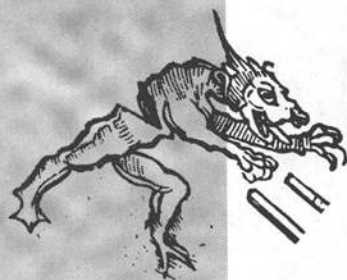

פתיחה

חזי לסקלי נפטר לפני מספר חודשים, ומאז אין לי מנוחה. לא נכחתי בהלוויה, גם לא הייתי איתו ברגעיו האחרונים. בעצם בשנה האחרונה אני גר בניו-יורק, והטלפונים, שהלכו והתמעטו, היו מלאי שתיקות. אני רוצה לאמר שלא נפרדתי ממנו ואת טקסי האבלות לא מילאתי כהלכתם. והרי מן הידועות שאין רוחו של המת נחה בשלום אם פרוצדורות הפרידה והאבל אינן מבצעות במלואן. וכך מצאתי את רוחו הטורדנית מסתננת מדי לילה לדירתנו הקטנה. ובדרכה הטורדנית משוה מעלה תמונות וזכרון אקראיות. והאוויר בדירה מתעבה בסנטימנטליות מתקתקה וכואבת. לאחר שהבנתי שאין בכוונת הרוח להקטין את תדירות ביקוריה, החלטתי להגיע איתה להסכם. אני אעלה בכתב (באוב) תמונות וזכרון ואפרסם אותן בפרהסיא, והרוח תשיב לי את השלווה ללילות. ההסכם התקבל על שני הצדדים, אך בינתיים, עד שאמלא את חלקי, ממשיכה היא להסתובב עם שערה הארוך וגופה הצנום והנגוע, מתוכחת על כל מלה ומשבשת את העובדות (מוזר, מאז שהפכת לרוח אפשר לפנות אלייך בלשון נקבה, אני אומר לרוח של חזי, אך לשון נקבה עוד פחות מתאימה לך מלשון זכר, שבה היינו פונים אלייך כשהיית חזי).

פתיחה

הפתיחה היא העלאת הדמות באוב ויצירת הצלם. לצורך כך יש לבצע השבעות. מעניין שבאידרה רבא (ובניסוס) שבספר האהר, ההשבעה של רבי שמעון בר יוחאי לפני שמתחילים להגשים את האל היא השבועה "ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם בסתר". כמעין השבעה, מופיע תיאור החוזה המאגי בין הרוח למספיד. חוזה במונח אמונה וחוזה במונח צופה-עדי. אתם עדי נאום ה" וישעיהו. אמר הרבי מקוצק: "חזלתם להיות עדי חזלתי להיות ה"."

ספח
לזרזי הארכה

מזכר בהספד,
הוא סוף se טקס.
בתחילתו יש לקיים מצין
השבעה אל הסכס,
לאחר מכן מצוין מספר
תאונות איחסי האספיד
והאוספד. כל תאונה
אינצדט לתאר חלק מדאות
האוספד וחלק מדאות
ההספד, כי האויס
אינצרות את האוספד בלואן
לבדאיותו. ככתוב
בבראשית. וכאן-כן כל
תאונה מתארת חלק
מדאות "אלהים האמיתי",
גיבור בשיר se חזי. יש
לזין שהתאונות בנאיות
אל-פי מצרכת הספירות
(ראה רישוס מצורף),
שהיא דאית אדס קדאון.
לסיים הטקס נאמרת
דרשה לזכר האוספד,
שאין כבוד גדול מזה,
לבקש אובטחת לו
הימארות וארגאז.

תמונה ראשונה - מספריים

ספירת דין

התמונה מראה את שבירת הכלים, פירוק כל המשמעויות, פיזור הניצוצות, האל מתפרק לרסיסים וראי קבלת האר"י. נקרע לגזרים וראה מיתוס דיוניסוס.

קטסטרופה, שהיא מידת הדין - מקור הרוע, אך יש אומרים גם מקור היצירה, תחילת התיקון. והיא אכן מידת הדין הקשה של חזי - העורך המבקר הרכלן של עיתון "העיר".

בתחילה היו מספריים. לפני שראיתי אותו כותב מלים, ראיתי אותו חותך אותן (עשינו לפני הרבה שנים תערוכה, בוגרשוב-העיר-ג'ולי מ. דגנית ברסט ורפי לביא אצרו ואנחנו הוצאנו קטלוג. כל מיני אמנים כתבו כל מיני דברים ואני חשבתי איפה לעמד אותם. ואז חזי ביקש מספריים וכמו מנתח סדיסט ובחיוך מאושר הוא התחיל לחתוך את המלים ולתפור אותן מחדש כרצונו. אני זוכר שחשבתי כמה נקי המחשב במלאכת העריכה, טיפת דם אינה נשפכת על הרצפה. כשעשיתי את "שיחות עם אמנים" בעיתון "העיר", נזכרתי בחיוך המרושע של חזי ובמספריים, ולכן כל פעם לפני הפרסום נתתי לאמנים לקרוא את הכתבה לאישור. מצד שני אני מתגעגע לחיוך המרושע שלו. המספריים של חזי עשו טוב להרבה טקסטים.

תמונה שנייה - יד ענוגה

ספירת חסד

שהיא מידת החסד, שממנה שופע רק טוב ויופי, וכולה נתינה ללא תנאי, ללא הגנה. ואלו רגעים נדירים בחיי אדם בכלל ובחיי חזי בפרט. זה הרגע המתואר בתמונה, ולראות אותו זה כמו לראות את התפרים בכדור-בסיס העף אליך במהירות של 150 קמ"ש.

כשהצעתי לחזי לערוך את שבוע השירה הראשון כבר היינו חברים קרובים, אבל לא ידעתי כמה הוא יכול להיות פדנט. הוא דאג לכל פרט, עבדנו על הצדדים הויזואליים לא פחות מאשר על בחירת המשוררים. הוא היה מבוהל ונרגש וניסה להסתיר את זה כל הזמן בטון הציני-דקדנטי שליווה את רב היחסים שלנו. כשהאולם התמלא וגרשוני שר את "יד ענוגה", העביר חזי את ידו הענוגה על שערו הבלונדיני וחיוך של אושר וגאווה עצומה התפשט על פניו. אף פעם לא ראיתי אותו חשוף כל-כך.

תמונה שלישית - הגן (חזי ההומו היה זר לציונות)

ספירת תפארת

הרבה פעמים כשהיינו חוזרים מסיבוב לילי כלשהו, חזי היה מבקש שנוריד אותו בגן - טריטוריה שהיא לגבינו מחוץ לתחום. למחרת הוא טרח לדווח מי היה ומה עשה. ואנחנו, הזוג ההסרו החביב, בלענו את הרכילות בתאוה. אנחנו בתמורה סיפקנו לו את התא המשפחתי ("דודה חזי מגיע", הוא היה צועק לבת שלי, "הבאתי לך מתנה") ואת האירועים הקטנים סביבו. פעם, לאחר ויכוח ארוך ומעמיק, כשחזי טען בזכות יתרונות הישבן הגברי לעומת רפיסות הישבן הנשי, שלא נדבר על יתרונות החור של התחת על הכוס, עברנו פתאום לשוחח על השוני האמיתי בינינו. אני גדלתי בתוך החום הציוני, בן למשפחת אצולה סוציאל-ציונית בתוך ביטחון שתמיד הורג אותי (הווה מתמשך) אבל גם תמיד יגן עלי. והוא גדל להורים שאינם קשורים לשום דבר. הוא לא היה שייך. הציונות פסחה עליו בלי להשאיר סימן, והריו אפילו לא ידעו את זהותו המינית. הוא היה הזר הגדול, וההומואיות נטלה רק חלק בכינון זהות זו, שממנה נכתבו השירים הקרים, הסנטימנטליים, החגיגיים והכל-כך יפים שלו.

אפשר לקרוא לגן "רחמים", או אם רוצים "תפארת". והיא הספירה המקבלת לתוכה את דין וחסד. והגן הוא גן עדן, שהוא כולו תענוג, וממנו גורשנו ואליו אנו כל הזמן רוצים לחזור (קפא טוען שאנו כל הזמן מגורשים ממנו) וזה הגן בו אפשר לאכול מעץ החיים, או אולי מעץ הדעת טוב ורע, המכונה בזהר גם עץ המוות. זה הגן שבו נפרדו דרכינו, והוא גם מכונה פרד'ס, שאליו נכנסו המיסטיקנים הגדולים בסיפור על ארבעה שנכנסו לפרד'ס. ואכן אחד מת ואחד הציץ ונפגע (השתגע). אך הפרד'ס הוא גם שמד במקורות ועל-פי גימטריה. ובכן לאיזה גן נכנס חזי ולאיו תכלית. האם לעבור את טקס ההקדשה של "הזר" או סתם, רק כדי לתפוס זיון. אך לפני שעונים על שאלה זו יש לזכור שנשמתו של רבי שמעון בר יוחאי, באידרא זוטא שבזהר, יצאה בזמן אורגמה בזיווג עם אלהים וראה ליבס "משיח של זהר".

חזי ההומו היה זר לציונות. האק' e on' le סיבה אמלכב בין עני חלקי האפס' Ik אמא' e' אפנינו עת' אבולות עא'ן קלרות זו לזו. זו עאלה אמאמר נפרד. חזי, אני אניח, היה טאזן עא'ן קר בין הדברים, אבל ברגע זה אין לו say ple באנ'ן.

תמונה רביעית - סיפור נפלא על אצילות נפש ונדיבות

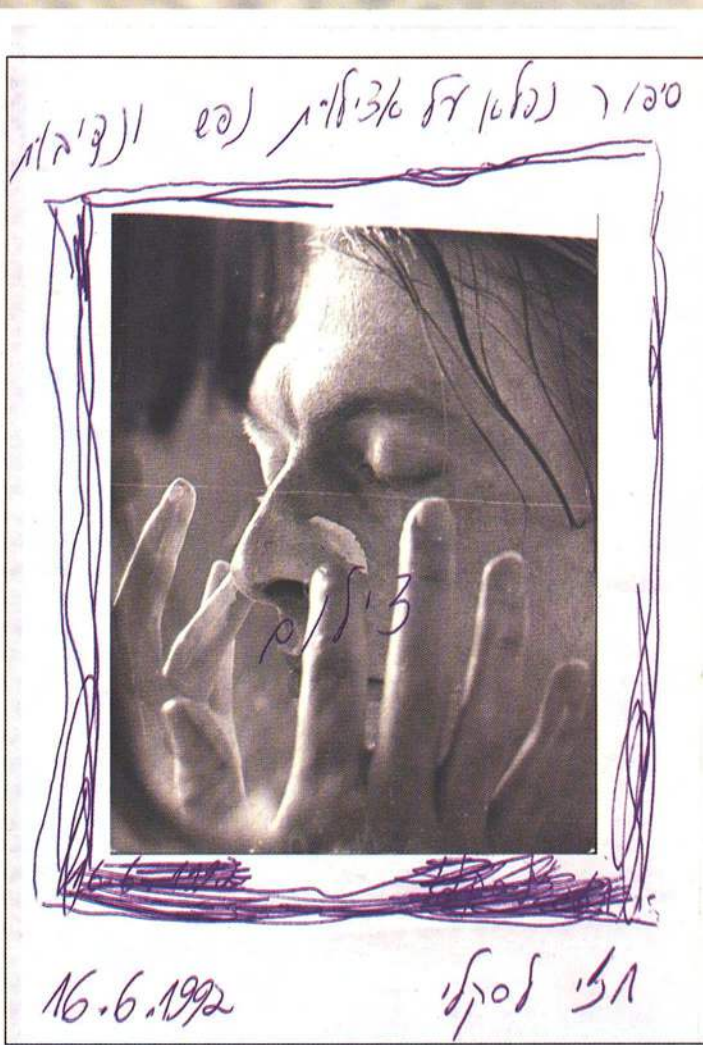
ספירת מלכות

ותמונה רביעית
חמישית וששית

שלוש התמונות מתייחסות לספירת מלכות, שהיא גם ספירת שכניה, שהיא משיח, שהיא חזי, שהיא אולי דיוקן האמון המשמש כצינור לכוח, אך נשאר מרוקן בעצמו. תיאור החולשה בשלושתם נאמן לתיאור מלכות שאין לה משלה ולא כלום ורק מקבלת מיסוד. וחולשה היא כשכניה בגלות או כמשיח המתואר בזכירה: "צדיק ונושע הוא, עני ורוכב על חמור", ורבות נכתב על כך שמופיע הוא כנושע, בלשון סביל, ולא כמושיע פעיל. והשאלה הנשאלת, האם את עצמו מושיע האמן או את החברה.

תמונה רביעית - על אצילות נפש ונדיבות שכניה מתוארת בה כמטופלת על-ידי מחזירה (המקובלים) באהבה ומסירות והם מחזקים באהבתם את האל הגוסס, מייצרים את דמותו ואת תמונתו בצלמים ובדמויותם כל הזמן.

בארבע בבוקר צלצול בדלת. חזי גמר לכתוב את ספר השירים החמישי ופתח בצעדה מביתו שברחוב בני דן לביתנו שברחוב הס. כשפתחתי את הדלת הגיש לי חזי, כולו מרוגש, את המחברת שבה כתב את הספר באותו הלילה. ספר שנכתב בהתקף שיגעון כמה שבועות לפני שידע שיש לו איידס, והוא מעין שיר הלל לפרוסטטה. מספר חודשים לאחר מכן שאלתי את חזי מה לעשות עם המחברת. זו מתנה בשבילכם, תעשו איתה מה שאתם רוצים, הוא אמר והעביר אלי אחריות כבדה מדי. בייחוד שהוא לא ממש זכר מה הוא כתב בה. כרגע מצאתי לנכון לפרסם שני דברים מהמחברת, האחד הוא המוטו שעל-פיו נכתב הספר, מכתב שוויטגנשטיין כתב לחבר כשגודע לו שיש לו סרטן הערמונית. והדבר השני זו כריכה שחזי ביקש ממני לעצב לספר על-פי הוראות שלו. הנה הם מדברים בעד עצמם ומזעזעים בעוצמתם, כאילו ידע חזי שאת השנתיים הקרובות הוא הולך לעבור נתון לחסדי הנדיבות של ידידיו.

אלא פון-ר"ט
רחוב ליידי ארגרט

ק"אברג'

(ב' תאריך)

נורמן יקר

תודה על מכתבך! הרפאל קבא את הדיאגנוזה סרטן בלסת הצרואנית, הדבר היה נשע באובן אסוס גרוע מכפי שהא, כולו שיש תרופה (אדור בהוראנוס אסוס) הצויה, כך נאמר לי. להקל על גילוי החולה. כך שאלו לשל אצילות נפש ונדיבות. בשום אופן לא הוכיח, האם כאשר שאתי שיש לי סרטן, אך הוכיח, כאשר שאתי שיש לי חשק להאמין לחיות. אך רצון לא ניתן לי. בלש אסוס בי בקצות רבה, יש לי רפאל אסוס, שאין שיש כל וכל. תכולות אני חושב אציק וצא לי מתוך הכרת אלה. אסור את אשה ברכות, ולו"ן ואת אשה אהבה, ו"ן.

בחיבה ודלוי.

תמונה חמישית - הו חולשה

הכתרת המלך העולה לשמים, המשמש ציור כל הזמן להזרמת הכוח מהאלהות לעולם, וכך הוא מכונן וגואל את העם והעולם כל הזמן, בפעולה ריטואלית מעלית, ולא בזמן היסטורי לינארי. כך מציג אידל תפיסת מודלים שונה על מהות תפקיד המשיח, שעל-פיה אפשר להבין

לפני הרבה שנים הזמנתי את חזי לראות את הוידאו של ויטו אקונצ'י "Red Tapes", אחת מעבודות הוידאו המרגשות שראיתי. למחרת חזי התקשר ואמר, גנבתי שיר מאקונצ'י. מתוך סדרת משפטים שאקונצ'י זרק לחלל בקצב מונוטוני היה גם "O Weakness", וחזי כתב שיר, "הו חולשה". כשעבדתי על העבודה "פרהסיה", על גג מוזיאון רמת-גן, חזי כבר היה מאוד חולה. הראוותנות של הפרהסיה, הניסיון לכבוש את הרחוב, נראו פתטים ביחס למאבק הנואש במחלה. מאבק חסר טעם ויומיומי שנעשה בצנעה. ברגע האחרון כתבתי על העבודה בכתב-יד: "הו חולשה".

תמונה חמישית - הו חולשה והיא סוד גדול. גלוי סוד החולשה בפרהסיה מסוכן הוא, או כמו שאמר רשביי לפני גלוי סודות האידרא: "ווי אס אלה ווי אס לא אלה", וזו גם שאלת האאוטינג שחזי היה עסוק בה כאשר עשה אווטינג למת, שבו רק גלוי סוד החולשה יכול לבטל את היותה חולשה.

את תפקיד הצדיק בחסידות, או את תפיסתו של בנימין על גאולה המתרחשת כל הזמן. וזאת להבדיל מהתפיסה המקסיסטית, או לחלופין הגרשם שלומית הציונית, המצפה לגאולה ברגע היסטורי. ואולי זה התפקיד שהאמן בדיוקנו העצמי לקח על עצמו, עני ורוכב על חמור אך בכל זאת משיח.

תמונה ששית - יום הולדת

יום הולדת 40 לחזי. אני מעלה אותו במדרגות לדירה שלנו, שם מחכים החברים, אני סוחב אותו על הידיים. טבעי לחשוב על הפיאטה אבל אני חשבתי על אבא שלי. סרטן אידס סרטן אידס מחלות חשוכות מרפא, נאבקות על דעת הקהל, עושות תחרות סקרי צפייה, פתאום כשהם אצלך בידיים הם הופכות שקופות לחלוטין. רק הגסיסה נוכחת, אפילו לא המוות, רק הגסיסה, פרוסטטת אהבה.

לכן ציטט רשביי באותה אידרא: "עת לעשות להי הפרו תורתך". כלומר שלמען מטרה מסוימת במצב קשה במיוחד אפשר להפר מצוות, כמו מצוות צנעת הפרט, למשל, וזו שאלה גדולה מאוד. וזה האאוטינג שחזי עשה לאלהים בחשפו אותו כהומוסקסואל (וראה מדרש בתמונה שבע).

תמונה ששית - יום ההולדת

שהיא הכתרת המלך המשיח בחגיגות ראש השנה, שהן יום הולדתו של העולם ושל המשיח.

פרופ אידל, בהרצאותיו האחרונות, מפתח מהלך של דמות משיח, שאינו משיח המופיע בסוף ההיסטוריה כגואל, אלא משיח הממלא את ייעודו

תמונה שביעית - יורדי המרכבה (או למה קראת לחור התחת של אלהים פי הטבעת).

יורדי המרכבה

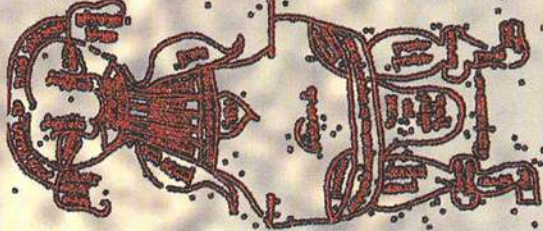
כך נקראו מיסטיקנים יהודים בני המאה השנייה, שהיו מתבוננים בדמות האל ומידותיו והיו עובדים סכנות גדולות בדרכם לחיות בגוף האל. כתבים שהשאירו אחריהם מספרות ההיכלות, בעיקר הספר "שיעור קומה", התקדש וזכה לפירושים רבים, אך גם היו נסיונות לגנוז בהצלחה די רבה, על-ידי הרמב"ם למשל. הדיס לסיפור המרכבה אנו מוצאים גם בתלמוד במסכת חגיגה, בעיקר בסיפור על ארבעה שכנסו לפרדס. תמונה שבע, "יורדי המרכבה", היא בעצם תמונה שלאחר המוות, שבה החיים מפרשים את המת כל הזמן, וככל שימשיכו לפרשו כך ישמרו אותו חי, ואולי זו הכוונה שנשמרת של רשבי יצאה על-פי האזהר במילה "חיים".

בשלב מסוים רק נסיעה חסרת מטרה במכונית היתה מעניקה לחזי שלוות נפש כלשהי. וכך הכנתי לו לאחת הנסיעות מדרש על שני שירים שלו. המדרש "יורדי המרכבה. או למה קראת לחור התחת של אלהים פי הטבעת" נכתב כאשר לנגד עיני עמדה תמונת הכריכה של הספר "סיפור נפלא על נדיבות ואצילות נפש" ושיחות עם משה אידל על תפקיד השפה בקבלה. לכן כמראי מקום כלליים הייתי מפנה לשני ספריו של אידל שיצאו לאחרונה בעברית: "אברהם אבולעפיה - לשון תורה והרמנויטקה" ו"קבלה, היבטים חדשים". את הספר "העכברים ולא גולדברג" (הוצאת הליקון) פותח חזי בשיר "שיעור אל"ף".

שיעור אל"ף / חזי לסקלי

הרגע אני לומד לכתב:
אש וחשמל, ללא שיאות.
והרגע אוזחת אש בשלחן הכתיבה
והחשמל בחדר
כבה.
לאורו של השלחן הבורח
אני לומד לתאר
את האש
ולגעת בחשמל.

מה אומר לנו "שיעור אל"ף"? פשיטא - אין פער בין המלה לעולם, המלה הכתובה היא שמכוננת את העולם ואין עולם שקיים כשלעצמו והמלה רק מתארת אותו. כמו בטכניקות מיסטיות לשוניות שפיתח אברהם אבולעפיה במאה ה-13, במידה ומילאת את הפרוצדורה הטקסטואלית כהלכתה (ללא שגיאות), אתה זהה לאל היוצר. או, בשפתו של חזי, כתבתי אש ללא שגיאות והרגע אוזחת אש בשלחן הכתיבה. המלה אפילו אינה מכוננת את העולם אלא היא היא העולם. אבל זה הרי פשיטא. ואני שואל את עצמי למה דווקא אש וחשמל - אש וחשמל מופיעים בפרק א' ביהוקאל (מיותר לציין ששמו המלא של חזי הוא יחזקאל). אש וחשמל הם השם של חזי. כמו אבולעפיה, המעניק לעצמו כל פעם שם של מלאך אחר בדרכו האקסטרטית לאיחודו עם האל, כך גם חזי מאמץ לעצמו שמות במסעו של המשוור להיות אל. ובכן ב"שיעור אל"ף" אומר לנו חזי, אני כותב על עצמי ולא "על מלים שהם עולם", והוא מלמד את עצמו כלל ראשון בשיעור אל"ף - תצפין את עצמך, ורק כשאתה מוצפן אתה יכול ללמוד לכתוב את עצמך ללא שגיאות - תרמית הגאולה (במדרש אחר אני ארחיב על הצפנת האני לצורך גאולה בשיח העכשווי, בהתייחס לשבתאי צבי, אברהם יורד מצרימה, אסתר המלכה ויוסף הבא משושן הבריה). ובכן עכשיו אני מציע לקרוא את השיר כך:

...אני אוזח בשלחן הכתיבה (מצד האש - עץ החיים) ואני, בחדר כבה (מצד החשמל - עץ הדעת טוב ורע), לאורו של צד החיים, אני לומד לתאר את עצמי, מצד האש - עץ החיים, ואני לומד לגעת בעצמי, לאונן - לדעת את עצמי - מצד עץ הדעת כמובן. המשוואה, של חשמל לעץ הדעת ואש לעץ החיים, פותחת לי מערכת משמעויות מלאה שאגע בה קצת בהמשך, לא רק ביחס שבין אוננות לזיון (עץ החיים הוא הזין האלהי בהרבה מקורות, ועל אוננות כבר דיברנו). אלא גם ביחס שבין מקור הטוב - עץ החיים לבין מקור הרע - עץ הדעת. על פי התיאולוגיה הקבלית אפשר להקשות מה בין הניגודיות הדיאלקטית שבין העצים לבין הקרבה של אש וחשמל, והרי קריאה יותר מדויקת במקורות תבהיר לנו את האחדות של העצים בשוורש, או בשפתנו אנו: "מעבר לטוב ולרוע".

מעשה בתינוק אחד שהיה קורא בבית רבו בספר יחזקאל, והיה מבין בחשמל, ויצאה אש מחשמל ושרפתו. וביקשו לגנוז ספר יחזקאל. אמר להם חנניה בן חזקיה: אם זה חכם - הכל חכמים הן! מאי חשמל - אמר רב יהודה: חיות אש ממללות. כמתניתא תנא: עתים חשות עתים ממללות. בשעה שהדיבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא - חשות. ובשעה שאין הדיבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא - ממללות.

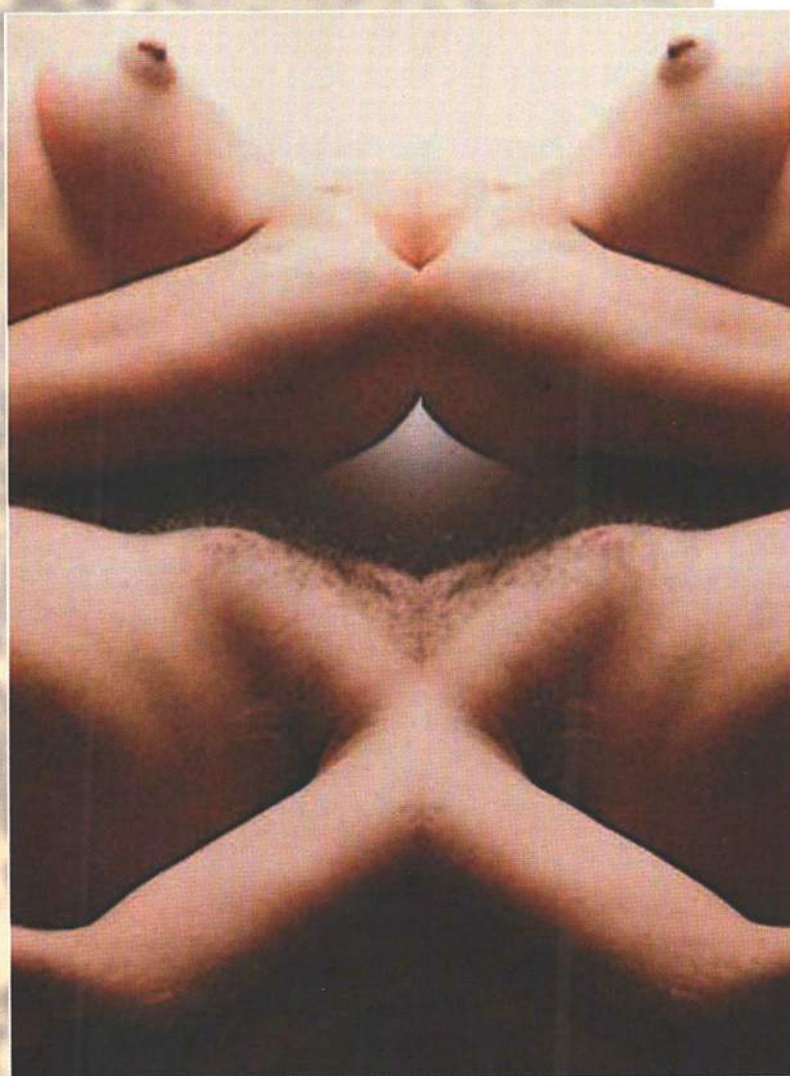
אין דורשין, מסכת חגיגה י"ג ע"ב

אבל כשאנו חוזרים לספר יחזקאל אנו רואים שלא רק את עצמו הצפין חזי, אחרי שהוא הרדים אותנו בנוסחה הפופולרית "העולם הוא טקסט" - גם את גופו של אלהים הצפין, בשיעור אל"ף. פרק א' ביחזקאל הוא לא סתם פרק - הוא חזון המרכבה. הוא פרק שבו עוד ידובר הרבה - הפרק שבו מוגשם האל באחת התמונות היפות והחזקות ביותר בתנ"ך. "וארא והנה רוח סערה באה מן-הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה כעין חשמל מתוך האש: ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראהן דמות אדם להנה...".

הזה של אלהים שמעמיד בגיחוך את האל המופשט מגיע לשיאו: "...דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה: וארא כעין חשמל כמראה-אש בית-לה סביב ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה ראיתי כמראה-אש...". מעל המתניים - ראש - עץ הדעת, מתחת למותניים - הזין - עץ החיים.

ובכן, ב"שיעור אל"ף" של חזי, שנראה שאנו לומדים בו על מעשה בראשית (בריאית העולם ממלים), מסתבר שאנו לומדים על "מעשה מרכבה" - לימוד הגוף האלהי. ואם בשיר "שיעור אל"ף" אנו לומדים על מעשה מרכבה, אי-אפשר לא לחשוב על הסיפור ממסכת חגיגה י"ג: "שנו רבותינו: מעשה בתינוק אחד שהיה קורא בבית רבו בספר יחזקאל, והיה מבין בחשמל, ויצאה אש מחשמל ושרפתו".

הדמיון המדהים בין התינוק הלומד בחגיגה לבין חזי הלומד בשיעור אל"ף יכול לרמוז על אותו סוף אפשרי של עץ החיים הממית, הצומח מעץ הדעת. אבל כדי להבין את החשיבות של מרכבה בהקשר לשירו של חזי אני עובר כעת לספר "שיעור קומה". אחד הספרים המיסטיים הקדומים של יורדי המרכבה מהמאה השנייה, שלפי המסורת נכתב על-ידי "רבי עקיבא ורבי ישמעאל",

"וכי לא זהו הדרי זהו גדולתי זה הדרי יופיי שבני מכירין את כבודי במידה הזאת".

מדרש משלי פרשה י

דר בעני הוס המה אותי למקור פזרים זה המופיע לאחר תיאור מדויק של שיעור קומתו, ובו אומר האל שאין דבר הנענע אותו יותר מאשר שישתכלו בגופו ויעריצו אותו.

חזי לסקלי

אלהים האמיתי :
 המשפחה יושבת סביב לשלחן
 ואוכלת.
 השלחן נצב במרכז,
 מדגים את אטימותו.
 אלמלא השלחן,
 המשפחה היתה יושבת לפתחו של בור
 והבור היה מדובב
 את העומד להתרחש.
 אבל המשפחה תמיד יושבת
 סביב למדורה,
 והשלחן בוער
 תמיד.
 לכן דבר לא יתרחש ודבר לא יאמר.
 ורק לפי צורת הבור שלא נפער,
 אצליח,
 אולי,
 יום אחד.
 לשחזר את צורת הפה של אלהים
 בשעה שבטא לראשונה את המלה - "שלחן",
 או את צורת פי הטבעת של אלהים
 בשעה שילד
 את המשפחה: אס, אב, ילד.

ההסבר "שיעור קומה" אומר לנו כך: "אמר לנו רבי ישמעאל לפני תלמידיו: אני ורבי עקיבא ערבין בדבר זה שכל מי שהוא יודע שיעור זה של יוצרינו ושבתו של הקדוש ברוך הוא מובטח לו שהוא בן העולם הבא. ובלבד שהוא שונה אותו במשנה בכל יום ויום" (מרכבה שלמה לכו ע"ב). ובכן מה אנו לומדים ברגע שאנו מזהים בשיר "שיעור אל"ף" את "מעשה מרכבה"? מסתבר שהדרך לגאולה אינה דרך המוסר, הדרך אינה דעת טוב ורע אלא ידע אסתטי, יש לדעת לתאר כל יום את גופו של אלהים, מספיק להיות משורר כדי להיגאל, "ובלבד שהוא שונה אותו יום יום" (הווה מתמשך, גאולה מתמשכת, ולטר בנימין). ואם בידיעת אלהים עסקינן הרי הזמן לעבור לשיר השני, שהינו אחד המונולוגים של "אלהים האמיתי" ב"דת - מחזה תיאולוגי" לששה גברים ומוזה" מתוך הספר "העכברים ולא גולדברג". החפץ המקשר בין שני השירים הוא השולחן הבורע (אולי קשור גם לסנה הבורע), המכבב בשני השירים. אם נזכור שתפקידו של הכסא במעשה המרכבה הוא מרכזי ואלהותו של הכסא היא מהידועות והמכובדות (אחת הגימטריות הידועות היא הכסא = אלהים = הטבע = 86), הרי השולחן מקומו כמעט נפקד לגמרי ואחת ממטרותיו של חזי היא להעניק לשולחן, שנזרק לשוליים, תפקיד מרכזי במערכת האלהית. ואין דרך יותר טובה להעמיד את השולחן במרכז מאשר לכתוב "השולחן ניצב במרכז", וכך השולחן הבורע, כלומר מקור האור (בד"כ אלהים-שולחן הוא אלוהים-אשה), נדד לשיר הנוכחי כאש תמיד, כמדורת השבט, כמאכיל את המשפחה תמיד, ובמידה וייעלם יהיה ריק (בור) כי הוא היש המוחלט, העצם האולטימטיבי, נזר הבריאה. שולחן כתיבה, שולחן אוכל או שולחן זיון בתחת (ערכתי לו שולחן והפכו - מתלוננת האשה על בעלה לפני הרבי).

ובכן כעת חזי מנסה להשפיע על מערכת האלהות ולשנות את מערכות הכוח שבתוכה, ואכן השם שלו "יחזק-אל", מעניק לו את הסמכות להתערבות תיאורגית באלהות. הנושא התיאורגי, שבהגדרתו המצמצמת לצורך דיון זה היא יכולתו של המיסטיקן לעצב מחדש את דמות האל, הוא נושא נרחב שאדון בו במדרשים אחרים, אך בהקשר למדרש זה סיפר לי משה אידל שהרולד בלום אמר לו, שלדעתו הספרות העתידית תהיה ספרות תיאורגית. אני עדיין לא ירדתי לגמרי לסוף דעתו, אך אין ספק שאפשר לקרוא את השירה של חזי ככזאת.

הקדמה

רפואה le זלמית אלקאן ואלקאן ישראל.
 אלוהות חלון מילא תפקיד חלון בדתות
 עולניות. זלמית לו, עממית באקדמיה,
 עממית באופן אלוהי - לו, אמי
 קראיקה מאלחיס ונאכרת בחנות
 האלקאן כסלבינר מארץ הקודש.

THE ARTIFICIAL RACE

SUCTION
CUP BASE.
STANDS ON
ITS OWN.

אולם כרגע יש לחקור איזה אלהים הוא זה שחזי צופה בו. בחלק האחרון של המונולוג הנ"ל של אלהים האמיתי יש לנו רמז מי הוא האלהים. נכון שאנו יכולים לחשוב שחזי הוא אלהים, משום שבשיר הקודם ראינו שחזי = אש וחשמל ואלהים = אש וחשמל. ולמרות הגימטריה המפוקפקת אנחנו יכולים ללמוד מאבולעפיה שאכן מטרתו של הנודד בעולמות עליונים היא איחוד מוחלט עם האל (או שמא מדובר במסע פנימי, כמו שאבולעפיה מציג אותו). בכל אופן, אפילו אם יש זהות בין אלהים והמשורר, עדיין יש לבדוק מיהו האל שחזי צופה בו ויוצר אותו, וחזי יוצר, לדעתי, אל מעניין במיוחד. כידוע, ישנה חלוקה קלאסית בין אל בורא לבין אל מוליד. מובן שהאל שלנו כמו שהחברה המערבית תופסת אותו היום - האל היהודי, נוצרי, מוסלמי - אין לו חיי סקס. את העולם הוא ברא בדיבור. ומאז או שהוא לא ברא כלום, או שהוא בורא ללא הרף. אך בכל מקרה אין הוא מקיים יחסי מין ואף זהותו המינית נתונה בספק. ומובן מאליה שאינו מוליד. אך יש לדעת שהאל המוליד אינו האל הפגאני כמו שרבים חושבים, אלא האל היהודי עצמו מופיע כאל מזוין ומוליד בטקסטים קנוניים כמו "ספר הבהיר" והזהר. והנה יצר חזי את האל האופטימלי שמהפה הוא בורא את היש, כלומר השולחן, ומהתחת הוא מוליד משפחה. כלומר אל בורא ומוליד בו-זמנית, ומכך נובע שיש שני סוגי ישים בעולם. אולם לא רק קיומם של ישים שונים במהותם יכול ליצור תחושה של תיאולוגיה הומו-סקסואלית, אלא אפשר גם לאמר שאם האל הוליד מהתחת, סביר שהודיין בתחת. טיעון תיאולוגי לא רדיקלי במיוחד, אולם כאן הייתי קשוב לצירוף "פי הטבעת" ולא "החור של התחת", צירוף שיותר סביר שחזי היה משתמש בו, וחשבתי שהבחירה בפי הטבעת באה לאמר שגם כשהוא מוליד מהתחת הוא בעצם בורא מהתחת, כלומר מדבר מהתחת, כלומר אולי בכל זאת המלה היא מקור הכל. רק שיש מלים בעלי תוקף שונה. אולם מאידך גיסא, המהלך שחזי יוצר כאן הוא הרבה יותר מאשר אמירה על השפה, בעצם רצונו היה להתחלף (לא להתאחד) במקומות עם אלהים (המקום). וכך חזי, בדרכו, מתפשט מגשמיותו, הפך לנגד עינינו לאט לאט לרוח, ואת אלהים, שאותו חשבנו לרוח, הלביש בבשר גשמיותו.

O
w
e
a
k
n
e
s
s
O
w
e
a
k
n
e
s
s

O
w
e
a
k
n
e
s
s
O
w
e
a
k
n
e
s
s